

Arrest

nr. 40 922 van 26 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Kishavec, gemeente Kastriot (Peshkopi), en de Albanese nationaliteit te bezitten. U bent minderjarig en moslim van geboorte. In maart 2009 bezocht u samen met uw neef kerken in Tirana en Peshkopi. Op school had u regelmatig toegang tot het internet en daar begon u over religie te lezen. U stelde vast dat moslims vele moorden en wreedheden plegen. Door de kerkbezoeken met uw neef en wegens het gewelddadige gedrag van moslims, besloot u zich tot het katholicisme te bekeren. Uw familie ging akkoord met uw keuze en regelde uw doopceremonie. Op 20 mei 2009 werd u thuis gedoopt. U ging nadien naar de gemeente om uw religie op uw officiële documenten te laten wijzigen. Toen u op 22 of 23 mei 2009 naar school ging, vertelde u over uw bekering tegen uw schoolgenoten. Zij reageerden koud en afstandelijk op het nieuws over uw bekering en vertelden uw bekering op hun beurt door aan imams van de moskee. Op 24 mei 2009 kwamen een achttal imams uit Peshkopi na schooltijd naar school en spraken u op straat aan over uw bekering. U

werd eveneens bedreigd. De dag nadien, op 25 mei 2009, keerde u van school terug naar huis toen u onderweg werd gevolgd door twee wagens met donkere ramen. In de wagens zaten de imams. Toen u stopte, stopten de wagens ook. Toen u opnieuw verder stapte, reden de wagens ook verder. Toen u nogmaals stopte, stopten ook de wagens weer, waarna u het op een lopen zetten. Via binnenwegen raakte u veilig thuis. Thuis aangekomen sprak u uw vader, die politie-inspecteur is, aan over het gebeurde en u vroeg hem klacht in te dienen tegen uw belagers. Uw vader weigerde dit echter te doen omdat hij vreesde dat de imams zich dan zouden keren tegen uw overige gezinsleden. Uw vader zei u voortaan thuis te blijven terwijl hij naar een oplossing voor het probleem zoekt. Sinds die dag ging u niet meer naar school. U dook onder bij verschillende familieleden, bij wie u steeds enkele dagen verbleef. U vernam van familieleden dat de imams overal naar uw verblijfplaats informeerden. Op 15 juli 2009 bracht uw vader u naar Tirana, waar u in een vrachtwagen stapte die u naar België zou brengen. Op 22 juli 2009 kwam u in België aan en nog diezelfde dag vroeg u hier asiel aan. U bent in het bezit van een akte van gezinssamenstelling, uitgereikt te Peshkopi op 28 september 2009. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een attest van het politiecommissariaat te Diber, uitgereikt op 28 september 2009, waarin wordt gesteld dat u tot het katholicisme bent bekeerd en u hierom door moslimgroepen werd bedreigd en dat u, omdat uw vader politieagent is, verplicht werd Albanië te ontvluchten; een attest van de directeur van uw school, uitgereikt op 28 september 2009, waarin wordt verklaard dat u de school op 25 mei 2009 definitief heeft verlaten zonder de toestemming van uw familie en dat de directeur nadien heeft vernomen dat u van geloof bent veranderd en daarom werd bedreigd; en een attest van de gemeente Kastriot, eveneens uitgereikt op 28 september 2009, waarin wordt gesteld dat u bent bekeerd tot het katholieke geloof en daarom werd bedreigd, waardoor u genoodzaakt werd Albanië te verlaten.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Albanië te hebben verlaten omdat u er werd bedreigd door leden van moslimbewegingen wegens uw bekering van de islam tot het katholicisme (gehoor CGVS p. 9). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u er geenszins in bent geslaagd uw interesse in religie in het algemeen en in het christendom in het bijzonder aannemelijk te maken. Gevraagd naar inhoudelijke verschillen tussen het katholicisme en de islam, stelde u louter dat de katholieken een kruis maken en de moslims niet en dat de katholieken en de moslims op een andere wijze bidden (gehoor CGVS p. 10). Toen u vervolgens werd gevraagd hoe de god in de islam wordt genoemd, diende u het antwoord schuldig te blijven. U stelde enkel dat katholieken de Bijbel lezen en moslims de Koran (gehoor CGVS p. 10). De naam van de belangrijkste profeet in de islam kende noch herkende u (gehoor CGVS pp. 10-11). Evenmin kon u zeggen wat het verband is tussen de naam "Mohammed" en de islam (gehoor CGVS p. 11). Hoewel u weet dat Pasen en Kerstmis belangrijke feestdagen voor katholieken zijn, slaagde u er niet in te vertellen wat op die dagen wordt gevierd (gehoor CGVS p. 12). De begrippen "apostelen" en "sacramenten" zijn u volkomen vreemd, evenals de geboorteplaats van Jezus en de naam van zijn ouders (gehoor CGVS pp. 11-12). Over uw eigen doopceremonie kon u niet meer vertellen dat het feit dat u in het water werd gezet en de priester een voor u onverstanebare tekst voorlas. Zelf diende u evenwel niets te zeggen (gehoor CGVS p. 11). Hoewel u beweerde zowel in Albanië als in België dikwijls misvieringen bij te wonen (gehoor CGVS pp. 4, 5, 10), kon u ook over het verloop van deze vieringen weinig tot niets vertellen. U slaagde er enkel in te zeggen dat de priester uit een boek voorleest (gehoor CGVS p. 12). Meermaals weet u uw volkomen onwetendheid over essentiële punten in het katholieke geloof aan het feit dat u nog geen Bijbel heeft gelezen (gehoor CGVS pp. 11, 12). Dergelijke verklaring houdt evenwel geen steek. Dat u zich zou bekeren en meer nog, dat een bekering op zich hoegenaamd mogelijk zou zijn louter en alleen op basis van het feit dat u enkele internetartikelen over de wreedheden van moslims heeft gelezen, is weinig aannemelijk. Een bekering van moslim tot katholiek in een land dat overwegend door moslims wordt bewoond, is immers een ingrijpende gebeurtenis waarvan verwacht kan worden dat u op zeer ernstige manier alle significante elementen afweegt alvorens tot een beslissing over te gaan. Uw jeugdige leeftijd, zoals aangehaald door uw voogd en raadsman (gehoor CGVS p. 17), biedt om diezelfde reden evenmin een afdoende verklaring voor het vastgestelde manifeste gebrek aan kennis over uw beweerde huidige religie evenals over de islam, de godsdienst die u voorheen zou hebben beleden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw beweerde interesse in religie en uw bekering. Evenmin kan aldus enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen door leden van moslimgroeperingen (imams) te zijn bedreigd ten gevolge van uw bekering.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen om te buigen. Vooreerst werden alle attesten geruime tijd na uw vertrek uit Albanië uitgereikt. Bovendien stelde u zelf nooit met de politie, de gemeente of de schooldirecteur te hebben gesproken over uw

problemen (gehoor CGVS p. 6). U stelde wel na uw bekering naar de gemeente te zijn geweest om uw geloof op uw officiële documenten te laten wijzigen. Gevraagd naar welke officiële documenten u verwees, stelde u dat u uw religie op uw geboorteakte had laten wijzigen. Op een Albanese geboorteakte staat evenwel geen religie vermeld. Geconfronteerd met deze vaststelling, beweerde u niet precies te weten op welke documenten de gemeente uw religie zou hebben gewijzigd (gehoor CGVS p. 6). Tevens is het geenszins aannemelijk dat de politie van Diber zou stellen dat u ten gevolge van uw bekering én omdat uw vader politieagent is het land diende te verlaten. In Albanië bestaat immers godsdienstvrijheid. Bovendien wordt er nergens in de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, melding gemaakt van vervolging op religieuze gronden in Albanië door de overheid of andere actoren, wel integendeel. Mocht uw relaas geloofwaardig zijn - quod non - dan blijkt duidelijk uit de beschikbare informatie dat u zich voor de door u beweerde problemen probleemloos kon/kan wenden tot de autoriteiten van uw land. Overigens dient nog opgemerkt te worden dat documenten pas bewijswaarde hebben wanneer zij kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hiertoe gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvrager kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift een opsomming geeft van de hem wel bekende elementen van zowel de islam als het christendom, meer in het bijzonder dat men er respectievelijk de koran en de bijbel leest, dat er een verband is tussen Mohammed en de islam, dat christenen een kruisteken maken en de moslims op een andere wijze bidden, dat Jezus de belangrijkste figuur is en Pasen en Kerstmis de belangrijkste feestdagen en dat de priester bij de misviering voorleest, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van deze elementen welke door verwerende partij in de bestreden beslissing werden opgenomen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen alwaar verzoeker in gebreke blijft. Van een persoon die op zeventienjarige leeftijd zich vanuit een bewuste keuze van de islam bekeert tot het christendom en voor wie derhalve religie in zijn leven een uiterst belangrijk element uitmaakt kan minstens worden verwacht dat hij in kennis is van de naam van de godheid van de religie die hij heeft verlaten, dat hij de belangrijkste profeet van deze religie kent, dat hij binnen het christendom minstens weet wat op Pasen en Kerstmis wordt gevierd, dat hij de namen van de ouders van en de geboorteplaats van Jezus die hij zelf aanduidt als de belangrijkste figuur in het christendom kent en dat hij enige notie heeft van wie of wat apostelen en sacramenten zijn. Tevens is het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker met betrekking tot het verloop van de eucharistievieringen ondanks het veelvuldig bijwonen van de misvieringen zowel in Albanië als België niet verder komt dan te stellen dat de priester voorleest uit een boek. Uit voormelde flagrante onwetendheden betreffende rudimentaire kennis van verzoekers afgezworen religie en vooral van de door hem aangekleefde nieuwe geloofsovertuiging besluit verwerende partij terecht tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden bekering. Verzoekers verweer dat hij nooit interesse heeft gehad in de islam kan als verschoningsgrond voor het niet kennen van de godheid en de belangrijkste profeet in deze religie niet worden aanvaard daar verzoeker, zoals hij zelf voorhoudt, tot zijn zeventiende levensjaar steeds werd opgevoed in een islamitische familie en beide gegevens dermate elementair zijn binnen de islam dat enige verdieping in deze religie niet noodzakelijk is om dergelijke vragen probleemloos te beantwoorden. Waar verzoeker stelt dat hij een aantal vragen niet heeft kunnen beantwoorden omdat hij in Albanië niet de tijd had om de bijbel te lezen en hij in België onvoldoende Nederlands kent om dit momenteel reeds te hebben gedaan, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds een actieve geloofsbeleving heeft gehad in Albanië, meer in het bijzonder het bijwonen van misvieringen aldaar en de voorbereiding op zijn doopsel, en verzoeker niet aantoonbaar in Albanië niet te hebben kunnen beschikken over een bijbel die gesteld is in zijn moedertaal. Daarenboven is het volstrekt onaannemelijk dat verzoeker die zich op zeventienjarige leeftijd weloverwogen bekeert tot het christendom volstrekt niet in kennis is van voormelde basisgegevens van het christelijk geloof. Ten slotte wijst de Raad erop dat het louter bijwonen van de zondagse misvieringen in Brasschaat geen bewijs vormt van de effectieve bekering tot het christelijk geloof in Albanië.

Het om voormelde redenen volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielaanvrager, meer in het bijzonder diens bekering, verhindert terecht aan verzoeker de status van vluchteling zoals bepaald bij artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.4. Betreffende de motivering dat verzoeker niet zelf met de gemeente, de politie of de schooldirectie heeft gesproken over zijn problemen stelt verzoeker alle moeite te hebben gedaan om desbetreffende attesten te bekomen en dat het gegeven dat hij zich heeft bekeerd algemeen bekend is bij de gemeente, de politie en zijn voormalige school. De Raad wijst er evenwel op dat deze motivering om voormelde redenen (zie punt 2.2.3.) een overtollig motief betreft, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Betreffende deze door verzoeker aangebrachte attesten van de schooldirectie, de politie en de gemeente bevestigt de Raad dat dergelijke documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielaanvrager doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig asielaanvrager in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.5. De motivering van verwerende partij dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker indien zijn asielaanvrager geloofwaardig zou zijn – quod non – zich kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land wordt door verzoeker ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.6. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij niet nader preciseert waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

De Raad wijst erop dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent echter niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is het wel degelijk mogelijk dat de status van subsidiaire bescherming niet wordt toegekend op basis van dezelfde motieven als die waarop de weigering van de vluchtelingenstatus berust.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielaanvraag, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat voortvloeit uit het ongelooftwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont noch in het administratief dossier, noch in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT